

CĂRȚILE ◦ ARVEN

Simona Stoica

Provocarea

vol. 2

CARTEA ÎNȚĂI DIN SERIA
REPHELIMII

TEEN FICTION
HERG BENET

PROVOCAREA
VOL. 2

FRAGMENTE DIN CARTE

CĂRȚILE • ARVEN

© 2014 Simona Stoica

© 2014 Cărțile Arven

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Această narațiune este fictivă. Orice asemănare cu întâmplări sau personaje istorice este aleatorie.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

STOICA, SIMONA

Provocarea / Simona Stoica. –

București : Herg Benet, 2014 –

2 vol.

ISBN 978-606-8530-50-5

Vol. 2. – 2014. - ISBN 978-606-8530-52-9.

821.135.1-31

Tipărit în România

Simona Stoica

Provocarea

VOLUMUL II

PRIMA CARTE DIN SERIA
REPHELIMII

HERG BENET
PUBLISHERS

2014

***

Din mantia nopții, o siluetă se desprinde
Și în mâinile sale, lumina prinde,
O ceață de întuneric, peste împrejurimi se lasă,
Însă sufletul îi e îngândurat și de nimic nu-i pasă.

Cutreieră cu ochii valea adormită,
Care-și ascunde tainele, simțindu-se privită,
Un vânt năpraznic spulberă bruma de speranță,
Pe care o mai avea, vrând să o țină pe ea în viață.

Îi simte prezența și clipește nedumerit,
Dar pădurea o ascunde și cade vrăjit.
Amețelea îl cuprinde, e obosit și zâmbeste învins,
Însă știe că trebuie să fugă, pentru a nu fi prins.

Dispare ca o umbră, fără să se facă simțit,
Parcurge întreaga vale, știind că va fi lovit,
Toate se învălmășesc, în mintea lui nedumerită,
Înțelege că a greșit și de moarte ea nu e ferită.

Tânăra privește înlăcrimată spre cei din jurul ei
«De ce nu ești fericită, nu este asta ceea ce vrei?
Toți sunt aici, pregătiți să te apere orice ar fi.»
Gândurile i se opresc în noapte:»Tu de ce nu vii?»

«Mi s-a dat o șansă de a scăpa,
Eu prefer să risc și în noapte a pleca.»

Bolta e străfulgerată de lumina lunii pline,
«Cât pot să îndur și iubirea în mine a ține?

Îi văd chipul, conturat fugar în ceață,
Și nu cred că suferinței îi mai pot face față,
De ce tânjesc după a sa îmbrățișare,
Prezenței lui, vreau să-i dau uitare!

Încerc să fac totul să dispară,
Și inima să nu mă mai doară,
Dar cum să trăiesc, știind mereu,
Că intodeauna, acolo unde voi fi eu,
Ochii lui mă vor urmări, cu o forță ascunsă...»
Las lacrimile să curgă și recunosc: sunt supusă,
Unui sentiment puternic, sufocant... dar atât de drag,
Care mă tulbură, mă face să plâng și în întuneric să cad...

Spulberată îmi e rațiunea și puterea de a lupta,
O voce mă ocolește și mă îndeamnă a căuta,
Sursa acelui gol lăuntric, care mă amețește:
«Fugi în noapte... caută-l... ce te oprește?»

Durerea îl încetinește, dar totuși nu se lasă,
Nu poate renunța și să le pice lor în plasă,
Umbrele îl urmăresc, îl cheamă și-l atrag înspre ele
El știe că trebuie să fugă, s-o păzească pe ea de rele.

Luna se ascunde și în întuneric pădurea se scufundă,
Spre centrul ei, tânărul în continuare se afundă,
Aude o strigare, un glas melodios răsună
«Nu trebuie să lași pe ea, mâna să pună!»

***

Fata e speriată și caută nedumerită un semn,
Își plimbă degetele agale pe scoarța de lemn,
Șoaptele se întetesc și frică o pândește,
O mână o prinde de gură și în noapte o târăște.
Încearcă să se elibereze din strânsoare,
Însă aceasta cu ușurință dispare,
Se întoarce mâhnită să-și vadă atacatorul
Și îl vede pe el, cel căruia îi ducea dorul.

Rămâne inlemnită, susținându-i privirea,
Ochii lui o urmăresc, trădându-i firea,
Brațele înspre ea, par a se îndrepta,
Să o țină aproape, buzele a-i căuta.

Își vede dorința, în ochii ei oglindită
Dar știe că nu poate ceda, nici măcar o clipă,
O prinde de braț și îi face semn să-l urmărescă,
Ea zâmbește fericită, vrând ca timpul să se oprească.

Un fulger de lumină... sau poate de foc?
Străbate cerul, oprindu-i în loc.
Vântul se întetește și primejdia e aproape,
Ei fug în continuare, pierzându-se în noapte.

Un zid de flăcări, din pământ răsare
Și îi aruncă pe ambii, adânc în visare,
O siluetă înaltă, din fum se ridică
Făcând-o pe ea, să se simtă mică.
Ochii bărbatului o priveră amuzați,
Neluând în seamă cât erau ei de speriați.

«Ai adus-o la mine, așa cum ți-am cerut?
Pari neliniștit... răspunde-mi... de ce stai mut?»

Bărbatul se uită cu atenție, la modul în care ei doi se priveau
La felul în care el o ascundea și cum ochii lui o doreau.
«Nu lua o decizie, pe care mai târziu n-o poți schimba,
Lasă-mă să o ajut. Puterile nu i le voi lua.
Ea este la fel ca noi și are dreptul să știe,
Care îi este destinul și de ce cu tine nu o să fie.»

«Dacă acum voi închide ochii și nu-mi va păsa,
De unde știi că vreodată mai vei mai lăsa,
S-o văd și să o ajut, să înțeleagă ce se va întâmpla
Ori adevărul îl vei spune și așa va afla,
Ce necazuri o așteaptă, câtă durere, dar și bucurie,
Însă pentru ele va trebuie să lupte, poate chiar pentru vecie!
Vreau că ea departe să stea de influența noastră,
Să fie la distanță de noi, să lumineze ca o astră,
Unde nimeni nu o oprește și poate viața să-și trăiască
De ce să afle de lumea în care a fost nevoită să se nască?»
Tânăra se uită la cei doi bărbați, încercând a înțelege,
Misterele ce-i înconjurau, însă în continuare voia să nege
Că tot ceea ce ea crezuse real, amenința să dispară,
Se simțea pierdută, era chiar o fugară?
Totul dispărea încet, flăcările păreau a se lovi
Amețeala o cuprinse și în brațele lui se prăbuși.

Băiatul o strânse la piept, mângâindu-i obrazii cu durere,
Știind că la ea trebuie să renunțe și negăsind putere,
Putere pentru a opri, sentimentele ce se nășteau în el
«De ce eu? De ce trebuie să fiu eu acel,
Care să-i distrugă viața și adevărul a-i arăta,

Dacă aş putea, totul... totul a-şi încerca a schimba...»

*«Ați făcut o greșală, una pe care n-o poți îndrepta,
S-a îndrăgostit de tine și tu însuți de ea,
Destinele voastre se unesc, dar nu așa cum ați vrea,
Iubirea trebuie să moară, altfel totul va dispărea.*

*Puterile voastre, împreună, ar schimba o lume,
Iar aceasta distrugere ar purta un singur nume,
Ceea ce voi simțiți, va îngreuna soarta tuturor,
Gândește-te la ceilalți și la destinul lor.*

*Renunță acum la ea și întoarce-te când clipa va sosi
Să revii în viața ei și mintea nu ți-o mai obosi.
Pregătește-te când războiul va începe și va trebui să luptați,
Căci doar voi doi, împreună, veți putea răul să-l îndepărtați.*

*Să apari doar atunci când eu te voi chema
Și poate timpul, sentimentele tale le va schimba,
Puterea magiei, eu n-o mai pot învăța,
Această răspundere, va fi doar a ta.»*

*«Îmi ceri să o învăț, să o ajut să mă urască,
Să trăiesc alături de ea, purtând mereu o mască,
Să o împiedic să mă vadă, așa cum sunt de fapt,
Doar pentru că viitorul, ție... ție ți s-a înfățișat?»*

*«Ți cer un sacrificiu, atât ție cât și ei,
Însă în viață nu poți obține doar ceea ce vrei.
Îndepărtează-o de tine, fă că acele sentimente să dispară,
Te rog aceste lucruri, poate pentru ultima oară.»*

*Tânărul rămase tăcut, încercând să se gândească,
Știind că el avea dreptate, dar voia să se regăsească.
I-o dăduse în brațe, evitându-i privirea,
Dispărând în noapte, lăsând în urmă iubirea.*

CARTEA A 2-A

~ TABLOUL BLESTEMAT ~

„Probabil că fiecare operă de artă are mai multe înțelesuri dacă e privită de mai mulți oameni, fiindcă fiecare dintre noi o vede în felul său propriu.”

Sabrina Anderson – Regăsiri de Judith Michael

Stoneheaven
Haven

De cele mai multe ori, atunci când vrei să rămâi singur cu propriile gânduri, să meditezi asupra grijiilor care te macină și pericolelor care te pândesc din umbră, așteptând să faci un pas greșit, natura poate să-ți devină cel mai bun prieten sau cel mai aprig dușman. Puteai să te scufunzi în apele reci ale unui izvor, departe de zgomotele obișnuite care te înconjurau, să cutreieri în lung și în lat dealurile până uitai motivul pentru care te aflai acolo sau să alergi prin pădure, fără ca nimeni să te oprească sau să te poată ajungă din urmă.

Jack Harper era una dintre acele persoane care preferau să dispară sau cel puțin să se îndepărteze de cei apropiați atunci când avea de luat o decizie, care l-ar fi putut afecta atât pe el, cât și pe cei la care ținea. Pașii lui parcurgeau cu ușurință și dexteritate drumul deja familiar care se contura în fața lui, fără a ține cont de crengile care-l agățau la fiecare cotitură sau buturugile de lemn care-i apăreau în cale, încercând să-l oprească sau să-l împiedice în a-și continua fuga.

Pentru că exact asta făcea.

Fugea...

De imaginile care-i perturbară mintea, săgetându-l aproape cu durere și care păreau a-l urmări

chiar și aici, în mijlocul naturii, departe de orice urmă de magie sau mister. O auzea pe ea cum țipă, îi vedea chipul mânjit de sânge, ochii măriți, acei ochi verzi, migdalați, care-i urmăreau fiecare mișcare și care-l implorau să o ajute. Mâinile ei s-au întins spre el, încercând să-l prindă, însă nu reușea să se apropie de ea, oricât ar fi încercat.

Aluneca cu repeziciune în hăul care se căsca sub ea, înconjurată de sânge, fum și foc. O lacrimă i se rostogoli pe obraji, în timp ce îi aruncă o ultimă privire, înainte să-și dea drumul și să fie cuprinsă de flăcări. Voia să moară. Voia ca totul să se termine.

Viziunea îl slăbise și vederea i se încețoșă pentru câteva clipe. Pașii lui își scăzură ritmul, ca într-un final să se oprească. Se sprijini cu ambele mâini de trunchiul unui copac și trase cu nesăț aer în piept, dorind cu disperare să-și regleze respirația și bătăile inimii care o luase la galop, trimițându-i junghiuri de durere în tot corpul. Își simțea mușchii amorțiți și contorsionați din pricina efortului la care-și supuse trupul, dar nu-i păsa. Avea nevoie de liniște și de odihnă. Dar în special de timp.

Ajunse în apropierea un pârâiaș subțire, care despica pădurea în două și se cățără cu ușurință pe stânca care-l mărginea pentru a avea o privire de ansamblu asupra văii care se căsca la câțiva metri adâncime sub el.

Toate sunetele începură să scadă în intensitate. Vântul se întetise, ciufulindu-i părul des și negru. Ochii lui cercetară cu atenție împrejurimile, iar mâna lui se încheștase pe mânerul pumnalului, ascuns la brâu. Câteva secunde rămase nemișcat, apoi

sărise de pe stâncă, scufundându-se din ce în ce mai mult în pădure.

Era urmărit.

Simțea prezența creaturii, chiar dacă încă se afla la o oarecare distanță de ea. Acceleră, apoi o luase la goană, exact când auzise un șuierat venind din spate, în apropiere de el.

— Haide... încă puțin.

Sudoarea îi curgea în râuri calde pe corp, lipindu-i hainele ca o a doua piele. Frigul îi pătrunse în oase, pe măsură ce se avânta mai adânc în noapte, așteptând momentul oportun pentru a ataca. Întunericul coborâse în neștire asupra pădurii, așternând o tăcere apăsătoare asupra lui Jack, care începuse să-și piardă răbdarea. Din alergat prinse o creangă mai înaltă și se agăță cu degetele de ea, sărind câțiva metri în aer, înainte de a cădea pe o ramură mai solidă, care-i suportă greutatea.

Un lichid vâcos și negru se prelinse pe lemn, făcându-l să alunece. Sărise în următorul copac, fără a face risipă de efort. A stat câteva minute nemișcat. Își aștepta atacatorul. O ceață densă se ivise la baza trunchiului, blocându-i ușor vederea. Își miji ochii și observă o siluetă masivă apropiindu-se din negura care acaparase natura. Stătea aplecată, scoțând un șuierat zgomotos pe gură la fiecare pas făcut. Două perechi de gheare se iviră de sub faldurile pelerinei care târșâia în urma ei.

Harper își ținuse respirația în clipa în care creatura se oprise sub el. Apoi își luase avânt și o doborî la pământ, ținându-o cu greutatea sa. Lama pumnalului sclipi în întuneric în clipa în care tăișul pătrunse

în carne. Oasele trosniră și un lichid negru se prelinsese din rană, mânjindu-l pe Jack. Creatura se zvârcolea în continuare. Își înfipse o mână în brațul lui, zgâriindu-l cu ghearele, până ce tânărul slăbi strânsoarea și se rostogoli pe iarbă, ținând în continuare arma strâns în mână. Silueta se ridicase cu greutate, își duse ambele mâini la gât și scuipă lichidul vâscos la picioarele lui. Iarba și-a schimbat treptat culoarea, până când și ultima pată de verde a fost absorbită. Florile au început să se ofilească și petalele cădeau fără oprire pentru a acoperi pământul aspru. Natura era pe moarte.

O văpaie firavă apăruse în palmele lui Harper. Cu puțin ajutor din partea vântului neașteptat, se întetise, iar flăcările au urcat de pe mâini, brațe, până pe trunchi și picioare. Îndreptă o mână spre creatură, formând un câmp de forță transparent între ei. Silueta se clătina pe picioare, năucită din cauza impactului, apoi pelerina începuse să-i fumege, în timp ce focul creștea în intensitate.

Un țipăt ascuțit, nepământean, îi ieși din gâtlee în momentul în care flăcările au înconjurat-o. Harper se dăduse câțiva pași înapoi și privi creatura cum se zvârcolea îndurerată, încercând să-și amelioreze durerea. Își strânse pumnii până când i se albiră încheieturile pentru a termina totul mai repede. Focul se stinse, lăsând în urmă un petic de iarbă ars.

O rază firavă de lumină despicasă bezna, aducând cu ea ciripitul păsărilor și susurul cristalin al apei, în timp ce o pală răcoroasă de vânt înlătura ultimele rămășițe ale creaturii.

— Frumos mod de a începe o zi.

Băiatul se întoarse mirat spre Eliza, care apăruse din adâncurile pădurii, aducând o briză ușoară de primăvară cu ea. Avea părul roșu prins într-o coadă de cal la spate, ochi de culoarea coniacului și un chip luminos, care-l întâmpină cu un zâmbet ștregăresc. Îi aruncă o privire scurtă, cercetătoare, și începu să râdă văzând modul în care era îmbrăcată.

— Arăți de parcă te-ai duce la vânătoare. Sau poate chiar de acolo apari?

— Doar tu ai putea să te lupți cu o Umbră, ca în secunda următoare să faci comentarii cu privire la vestimentația mea. Și da, dacă ești într-atât de curios încât vrei să știi pe unde am umblat, m-am hotărât să cutreier pădurea, pentru a-mi limpezi mintea, îi răspunse tânăra, apropiindu-se de el.

— Atunci te rog să-mi ierți îndrăzneala, dar nu te cred. Vocea lui Harper devenise tăioasă, iar zâmbetul îi dispăruse. Ce cauți singură aici?

— Aș putea să te întreb același lucru, Jack.

— Eliza, nu vreau să mă cert cu tine.

— Ce te face să crezi că eu asta urmăresc? Și înainte să-mi ții o predică, să știi că sunt destul de mare încât să-mi port singură de grijă.

Aruncă o privire scurtă spre locul unde murise Umbra.

— Și se pare că și tu ești la fel.

— Nu a fost tocmai o luptă cinstită. M-a ajutat vântul, răspunse serios, încercând să-și ascundă rânjetul.

Eliza își desfăcuse părul, lăsându-l să cadă liber pe spate. Dar în loc să-i atârne drept, îi flutura pe umeri, ca și cum s-ar fi aflat în bătaia unei brize ușoare.

— Mă acuzi de ceva, frățioare?

— Doar că vântul a început să bată exact când am avut mai mare nevoie de el. O pură coincidență, sunt sigur, dar având în vedere că tu erai în preajmă...

Glasul i se oprise, urmărindu-i reacția.

— Bine, poate am vrut să fac pe sora cea bună și să-ți dau o mână de ajutor. Nu că ai fi avut vreo problemă, adăugă repede.

— Dacă ai fi o soră bună, atunci ai sta departe de pădure și ai rămâne în cetate, alături de ceilalți. Unde e Aqua?

— Nu e tocmai cea mai plăcută companie, răspunse Eliza în defensivă. Cel puțin nu pentru mine. Prefer să stau cu Bowen, dar nu e în apele lui de ceva vreme. E agitat și cred că pentru o perioadă ar fi mai bine să stau departe de el.

— De ce spui asta?

— Toata treaba asta, Jack, începuse timidă, măsându-și brațele. Nu-mi place, spuse brusc, urcând tonul. Nu-mi place să te știu de departe de mine, de noi, singur într-o lume pe care noi o cunoaștem, dar despre care nu știm atât de multe lucruri pe cât am vrea. Mă simt mai bine atunci când ești Haven, chiar dacă nu în cetate, dar măcar aici, unde îți este locul. Știu că Azazeal te-a ales pe tine ca să ai grijă de ea, dar încearcă măcar să-l convingi să mă lase să vin cu tine. Pot să te ajut și nu am să-ți creez probleme, dar nu mă mai da la o parte doar pentru că sunt sora ta mai mică și ți-e teamă că aș putea păți ceva. Dacă mă descurc aici, atunci...

— Ai terminat?

Vocea lui aspră o amuți. Îl privi adânc în ochi, deși îl cunoștea îndeajuns de bine, încât să știe că

asta nu-i va schimba decizia.

— Te rog...

— Dacă ai fi rostit aceste două cuvinte de la început, atunci tot discursul tău ar fi putut să fie evitat.

— Vorbești serios? Pot să vin cu tine?

Drept răspuns, o sărută fugar pe obraz și o luase în brațe, învărtind-o de câteva ori în aer, înainte de a pica ambii pe iarba încă umedă de la rouă. Soarele apăruse timid la capătul văii și Jack își aminti pentru o clipă cum arăta pădurea la apariția Umbrei.

Sângele, întunericul.

— Jack, mă auzi? Să nu-mi spui că deja te-ai răzgândit.

Glasul surorii lui îi distrase atenția. Cum să-i explice că încerca să găsească un mod de a o ține departe de el și de misiunea care i-a fost dată?

— Nu e vorba de asta, Eliza, dar îmi fac griji pentru tine.

Ea îi luă mâna și o duse la buze, apoi îl mângâie pe frunte, vrând să-i înlătore cutele care-i apărură de la atâtea gânduri negre.

— Unde aş putea fi mai în siguranță, dacă nu în apropiere de fratele meu?

— Întodeauna ai știut să obții ceea ce vrei. Nu te-ai schimbat deloc în decursul anilor.

— Ai fi vrut asta?

— Nu, răspunse, după o scurtă ezitare. Aș vrea doar să-ți păstrezi copilăria, nu o să pierzi, cum am pățit eu.

— Aici te înșeli, Jack. Crezi că dacă voi mă țineți departe de tot ceea ce se întâmplă în Haven, nu-mi dau seama că războiul e inevitabil? O citesc pe chi-

purile oamenilor, în ochii tăi, care par din ce în ce mai adânci și tulburați cu fiecare plecare. Ambii ne-am pierdut copilăria. Sau poate nici n-am avut-o.

— Atunci nu știm niciunul ce am pierdut, îi spuse, tachinând-o.

— Când ai de gând să vorbești cu Azazeal? îl întrebă nerăbdătoare, neputând să-și mascheze bucuria din glas.

— Nu va fi nevoie.

— Nu înțeleg.

— De când m-am întors a existat... o mică tensiune între noi. A spus că ar trebui ca tu ori Aqua să veniți cu mine dincolo de Voal și să încercați să vă apropiați de ea ca să-i câștigați încrederea. Să deveniți prietene.

— Dar de ce ar gândi așa? Niciodată nu a trimis două persoane să...

— Știu, știu, nu trebuie să-mi explici asta, o întrerupse frustrat.

Nu era încântat deloc de ideea lui Azazeal de a se folosi de una dintre ele pentru a-l ține pe el supravegheat.

— Jack, ce se întâmplă?

El oftă și se sprijini cu spatele de un trunchi, ducându-și mâinile la ceafă.

— Poate nu mai are încredere în mine.

— Asta e o prostie, îl mustră, proptindu-se într-un cot, pentru a-l privi mai bine. Ești ca un fiu pentru el și prețuiește cuvântul tău mai mult decât orice. De unde această schimbare?

Harper se uită la ea cu atenție, observând modul în care părul îi cădea în ochi de câte ori se ambala

sau devenea furioasă. Nici măcar nu se simțise jig-nită sau mâhnită când a înțeles că singurul motiv pentru care o ia cu el a fost hotărârea lui Azazeal de a trimite două persoane, în loc de una, pentru a o proteja pe Desiree. Îl durea inima la gândul că o va lua cu el, cunoscând bine pericolele care planau asupra sa. Dar ce-ar fi putut să spună sau să facă pentru a o convinge să rămână în Haven?

— Când o să aflu răspunsul, vei fi prima care va afla, îi răspunse într-un final, privind-o în ochi. Dar nu asta contează acum...

— Cum poți să spui asta? I-ai dat vreun motiv să se îndoiască de tine? Ai făcut ceva greșit?

— Nu vreau să vorbesc despre eșecurile pe care a trebuit să le înfrunt.

— Jack, vorbesc serios! țipă Eliza mâhnită. Tu nu ești o persoană care să dea greș, niciodată nu ai făcut asta. Ceva l-a enervat sau l-a nemulțumit! Altfel nu-mi pot explica decizia pe care a luat-o.

— O parte din vină probabil o are și Aqua.

— Ce a mai făcut de data aceasta?

— Controlează-ți tonul, Eliza, o certă Harper. De ce ești împotriva ei?

— Nu mă simt bine în preajma ei.

Jack începu să râdă cu poftă, spre nemulțumirea surorii lui, care se făcu roșie în obraji de jenă.

— Nu e nimic amuzant. Nu ai idee cât mă bucur că o vezi doar ca pe o soră. Deși nici statutul acesta nu-mi convine, dar se pare că nu am de ales.

— E o fată bună și sinceră. Nu ai știut să te apropii de ea. Ai preferat să cutreieri nopțile cu Bowen și Phyro, căutând Umbre sau creaturi ale întuneri-

cului. Și, din fericire, adăugă precaut, nu ați găsit nici una, nici alta.

— Oare a cui a fost vina? Dar am deviat de la subiect. Ce vină are Aqua?

— A insinuat cum că m-aș fi schimbat de când m-am reîntors în cetate. Că am mintea aiurea și că...

— ...există o persoană al cărui chip te frământă. Surâse când Harper se întoarse spre ea și o privi mirat. După ce te-ai întors, Aqua m-a căutat ca să-mi dea de veste și am întrebat-o cum te simți, dacă ești rănit, dacă totul a mers cum trebuie... eram curioasă și știam că trebuie să te las o perioadă singur cu Azazeal, așa că am convins-o să-mi povestească primele impresii pe care și le-a format despre tine de când ai revenit.

— Interesant...

— Deci?

Dăduse nedumerit din umeri în semn de răspuns.

— Nu face pe prostul, Jack, are dreptate sau nu?

— Cu privire la ce? o întrebă, abținându-se cu greu să nu râdă.

— Încerc să fiu serioasă. Cum este ea? Se ghemuise lângă el, ciufulindu-i părul. Dacă tot vom deveni prietene sau măcar voi încerca asta, trebuie să știu ce fel de persoană este.

Harper picase pe gânduri câteva secunde, încercând să găsească un mod potrivit de a o descrie, dar, oricât ar fi încercat, nu reușea. Nu găsea cuvintele potrivite.

— Nu am stat prea mult de vorbă cu ea, Eliza. Nu cât pentru a-mi forma o părere.

— Simplu.

— Poftim?

— Un răspuns mult prea simplu de la tine. Se pare că Aqua te-a ghicit destul de bine.

— Ar trebuie să ne întoarcem, îi răspunse tăios, ridicându-se brusc în picioare.

Eliza se mulțumi să păstreze tăcerea și îl urmă tăcută, ținându-și privirea plecată.

— Nu am vrut să te supăr, îi spuse după câteva minute.

Tânărul se opri, așteptând-o să-l ajungă din urmă.

— Nici nu ai făcut asta. Nu cred că ar trebui să zăbovim prea mult în pădure, atâta tot.

— De ce-ți îți faci griji? îl întrebă vizibil îngrijorată. Simți ceva? adăugă, aruncând o privire precaută în jur.

— Nu suntem în pericol, Eliza, o liniști, observând reacția ei. Dar gândește-te puțin. Un atac al Umbrelor pe timp de zi. Ai văzut tu însuși ce a putut să facă, cum a schimbat înfățișarea pădurii prin simpla ei prezență. O singură Umbră! Puterile lor cresc și, dacă vor începe să acționeze individual, atunci atât cetatea, cât și orașul și împrejurimile vor fi în pericol.

— Noi suntem aici ca să le protejăm.

— Și cum vom putea face asta, când Azazeal ne dă sarcini fiecăruia în parte, îndepărtându-ne de el și de Haven? Este în continuare slăbit, iar plecările noastre nu îl vor ajuta.

— Rachel va fi întotdeauna alături de el. Și mai sunt Dageron, Phyro...

— Nu-l pot ajuta. Nu pot înțelege.

Vorbele lui o făcură să amuțească, învinsă.

— Îți înțeleg punctul de vedere, Jack, și știu că ai dreptate, începui Eliza, dar atâta timp cât unul dintre

noi va sta alături de el, nu va păți nimic. Nu îți mai face atâtea griji pentru fiecare în parte.

— Sunteți familia mea, răspunse simplu, privind-o în ochi.

— Cât timp ne avem unul pe celălalt, o să reușim să trecem peste toate obstacolele care ne sunt aruncate în cale.

— Uți un lucru important, spuse grav.

— Care ar fi acela?

— Suntem vulnerabili.

— Greșești. Suntem Rephelimi. Am învățat să nu avem sentimente, să fim retrași și să nu avem încredere decât în cei asemenea nouă.

— Legăturile sunt punctele slabe în defensiva noastră. Dacă unul pățește ceva, atunci...

— Măcar o dată nu te mai frământa pentru Soarta celorlalți! Orice s-ar întâmpla, ne putem descurca și singuri. Te rog, încearcă să vezi și partea bună a lucrurilor.

— Chiar dacă nu există?

Eliza surâse trist și acceptă mâna întinsă. Mergea alături de el, potrivit și pașii cu ai lui. Pădurea se rărise și din depărtare putea distinge forma turnurilor care se ridicau mărețe spre bolta cerească. Soarele își aruncase pentru câteva clipe razele pe piatra rece, făcând-o să sclipească. Peretii erau în continuare uzi de la ploaia care sufocase pământul cu o noapte în urmă. Tânăra închise ochii și își aminti senzația care o cuprinsese când văzuse fumul înălțându-se în vale, pe Phyro, înhămându-și din alergare calul și năpustindu-se pe porți, alături de Dageron și Jack, pentru a opri focul. Ploaia curgea în cascade reci, dar flăcări-

le continuau să distrugă totul în cale. Auzea și acum țipetele femeilor și urletele de furie ale bărbaților. Le vedea chipurile înfrânte și lacrimile care le inundau obrajii, semne de suferință, dar și de slăbiciune.

Apoi ele apăsură. Acele siluete, izvorâte din noapte, care lăsau doar moarte și distrugere oriunde călcau. Sânge și foc.

Jack o strânse cu putere de mână, trezind-o din moleșeala în care picase. Ochii lui o cercetară speriați.

— Te simți bine?

— Ai revenit de câteva zile și de-abia azi te-am văzut, spuse îngândurată, lăsând să se distingă o urmă de amărăciune și durere în glasul ei. Am vrut așeză să te caut și să stăm de vorbă, așa cum obișnuiam când eram mai mici, dar tu nu erai. Ai plecat și m-ai lăsat din nou în urmă.

— Voiai să vii cu mine? O prinse de umeri și o întoarse spre el. Pentru ce, Eliza? Ce voiai să vezi? Oameni plângând? Case arzând, animale rănite, sânge oriunde te-ai fi întors? Cadavre oriunde te purtau pașii?

— Jack, ajunge! Mă doare!

Se desprinse de el, cu ochii înlăcrimați.

— Eram speriată și singură. Și da, aș fi vrut să fiu alături de voi, să înfrunt toate acele orori, decât să mă agit și să-mi fac griji, neștiind dacă sunteți răniți sau măcar în viață! Aș prefera să-mi înfrunt temerile, decât să fug o viață întreagă de ele!

— Atunci îți voi da o șansă.

Glasul lui Azazeal le atrase atenția amândurora. Statura lui se conturase în lumina plăpândă a dimineții. Și-au dus mâinile la ochi pentru a-l putea privi.

— Eram sigur că Jack te va alege pe tine. Și nu doar din cauză că ești sora lui, ci pentru că are încredere în tine și știe că, dacă îți va fi alături, atunci nimic nu te va putea atinge. Dar nu o să-ți fie ușor. Lumea lor e total diferită de a noastră. Sunt sute de ani distanță.

— Dacă el s-a descurcat, atunci și eu voi putea.

— Probabil, dar el a fost întodeauna singur dincolo de Voal și a luat decizii la limită. Acum, fiecare mișcare pe care o va face va trebui să fie din timp gândită. Nu e vorba doar de viața lui, ci și de a ta acum.

— Știi asta, îi răspunse puțin nesigură.

— Mai ai multe de învățat, Eliza.

— E un reproș?

— Nu, doar o constatare, îi răspunse zâmbind. Am stat acum și m-am gândit la modul în care o s-o abordezi pe... Desiree, îi pronunță numele încruntat, aproape cu greutate. Trebuie să o faci să-și descopere puterile și asta cât mai repede cu putință. Însă, în același timp, o vei îndepărta de el.

Făcu o mișcare subtilă spre Jack, care în tot acest timp preferase să tacă. Însă ultimele vorbe i-au atras atenția, iar în ochii lui o scânteie de furie luă naștere și poate o urmă de neînțelegere.

— Ce ai de gând? Ce urmărești? îl întrebă cu calm, deși privirea îi era dură și rece. M-ai trimis acolo ca să-i câștig încrederea și acum îi ceri surorii mele să i-o zdruncine?

— De ce te enervează acest aspect atât de mult?

Eliza își mută privirea când la Jack, când la Aza-zeal, vrând să caute un mod de a stopa furtuna care amenința să se apropie.

— Fratele meu are dreptate. Tânăra făcuse un pas în față, înfruntându-i privirea. De ce vrei să fac asta?

— În primul rând va fi un test pentru ea. Vreau să văd cum va reacționa și cum se va comporta dacă mai apare cineva în viața ei, asemenea lui, dar cu convingeri total opuse. Treptat, o vei lăsa pe ea să descopere ce ești, puterile pe care le deții și îi vei spune exact cine este Harper. Un Rephelim. Doar că îi vei spune absolut tot pentru a-i zdruncina încrederea sau mai bine zis legătura care s-a format între ei.

— Legătura?

— Fratele tău a ajutat-o să scape de durere în clipa în care Viola i-a pătruns în minte, arătându-i fâșii din viețile noastre și lumea în care trăim. Aceste lucruri au făcut-o să cedeze, să capituleze, iar Harper a luat asupra lui toată durerea. Însă ea ți-a răsplătit favoarea, nu-i așa? Glasul îi era în continuare calm și vorbea cursiv, fără a ține cont de privirile dușmănoase care i se aruncau. Am dreptate?

— Am fost rănit și ea m-a ajutat. Nu i-am cerut sprijinul, pur și simplu a făcut-o, deși știa că eu am comis crimele din Wolfmaner și că aș fi putut să o omor chiar și pe ea, dacă asta aș fi urmărit.

— Dar dacă tu nu i-ai spus de rană, atunci cum...

Eliza îl privea mirată, lăsând cuvintele să plutească în aer.

— Așa cum am zis, reluă Azazeal netulburat, există o conexiune între ei. Fata i-a simțit durerea, a trăit-o ca și cum ea ar fi fost cea rănită.

— Tot nu înțeleg care e problema, insistă Eliza.

— Se pare că fratele tău a uitat să-mi spun un amănunt important, care m-a pus pe gânduri. Și

anume că a ținut-o foarte aproape de el.

— I-a fost rău, se apără Harper. Rana s-a vindecat singură și asta a speriat-o. Am văzut frica din ochii ei.

— Te-am avertizat să stai departe de ea!

Tonul lui Azazeal se schimbase, spre nemulțumirea Elizei, care nu știa cum să reacționeze sau ce ar fi putut spune.

— Tu auzi ce spui? Îmi ceri să stau în preajma ei, s-o apăr, iar acum îmi spui să stau departe de ea! Hottărăște-te odată!

— Te-am trimis acolo ca să ai grijă de ea, dar nu mi-am dat seama că o să am nevoie de o persoană care s-o protejeze de tine!

— Ești absurd! De ce îți este frică? Ce ascunzi?

Azazeal rămase tăcut. Eliza își puse mâinile pe umerii lui Jack. Simțea furia ieșind din fiecare por din corpul lui.

— Calmează-te. Nu rezolvi nimic dacă te enervezi.

— Ascultă-ți sora, dacă vorbele mele alegi a le ignora. Am motive întemeiate pentru care nu îndrăznesc să vă spun mai mult.

— Am încredere în tine, spuse Jack abătut, îndepărtând-o pe Eliza de el. Sper doar să ai și tu în mine.

Rephelimul le întoarse spatele și urmă abătut drumul care urca spre cetate, conștient de modul în care se purta. Se enerva foarte repede, își pierdea concentrarea și nu putea să doarmă. Din cauza coșmarurilor, era mereu obosit și nervos. Nu voia să vorbească despre ceea ce vedea și își petrecea majoritatea timpului în pădure sau în curtea de antrenament.

Eliza ar fi vrut să îl urmeze, dar simțea că Azazeal voia să vorbească și cu ea.

— Pot să stau liniștit, știind că vei face întocmai ce ți-am spus?

— Am impresia că vrei să o aperi, spuse tânăra răspicat.

— Măcar în acest context sunt de acord cu Harper. Știi ce mi-a spus aseară, după ce s-a întors din sat?

— Aștept să-mi spui tu.

Interesul din glasul ei îl surprinse în mod plăcut pe Azazeal.

— Nu vrea ca ea să devină asemenea nouă. Vrea să o ferească de Haven, de familia ei și de trecut, dar eforturile lui sunt zadarnice. Știu că viziunile îi provoacă multă durere, dar trebuie să-l fac să înțeleagă că nu poate schimba viitorul, doar pentru că asta își dorește.

— El crede că destinul ni-l facem singuri. Și sunt de acord cu el.

— Atunci cum explici că tot ceea ce vedem devine realitate?

— Noi facem ca acele lucruri să se întâmple. Noi suntem uneltele Sorții.

Azazeal clătină din cap, nemulțumit de răspuns. Ea nu putea să înțeleagă. Era diferită de ceilalți Rephelimi.

— Ai fost foarte tensionat cât timp el a fost plecat, spuse Eliza, în timp ce se întorceau în cetate. De obicei nu te porți așa. De cine îți este frică?

— Întrebarea este de ce, nu de cine. Există o legătură între ei, Eliza, o legătură pe care mă tem că nu am s-o pot distruge oricât aș încerca.

— Dar de ce ai vrea să faci asta?

Azazeal se opri câteva secunde, înainte de a-i răspunde.

— Fiindcă legătura ar putea să ne omoare pe toți.

Cartierul Umbrei
Wolfcraft

O pală rece de vânt pătrunse în cameră, izbind ferestrele de pereți. Noaptea mă învăluia cu mantia sa întunecată, despătată doar de razele argintii ale lunii adormite, care se odihneau acum pe chipul meu umbrat. Somnul trecuse fugar pe lângă mine, dar a refuzat să rămână.

M-am dat jos din pat, mi-am luat papucii și halatul subțire de bumbac, pașii mei îndreptându-se greoi spre baie. Am aprins cu stângăcie lumina, în continuare slăbită și puțin amețită. Privirea mea alunecă de pe neonul care clipocea și se opri asupra oglinzii. Am rămas șocată de cât de schimbată arătam. Chipul care de obicei radia de bucurie și neastâmpăr era acum trist și posomorât. Cearcăne negre și adânci îmi înconjurau ochii înroșiți de oboseală și de atâta plâns. Au trecut câteva zile de la incidentul din Wolfmaner, însă amintirile mele rămâneau în continuare la fel de vii, de parcă totul s-ar fi petrecut în urmă cu câteva ore. M-am întors îngândurată în dormitor, cu o singură imagine în minte.

Ochii mă urmăreau oriunde mergeam, iar nopțile mi le petreceam uitându-mă pe pereți, prea înfricoșată ca să dorm. Aveam impresia că atâta aștepta. Să mă culc, să fiu scufundată într-un somn

profund și adânc, ca apoi să apară și să atace.

Mi-am înfășurat mai bine halatul în jurul trupu-lui, simțind cum frigul îmi intră în oase.

Am dat la o parte perdeaua care flutura din cauza vântului, pentru a trage sita și închide geamul, însă o mișcare de-a lungul șoselei îmi atrase atenția. Observasem mirată că felinarele de la capătul străzii erau acum stinse, iar cele din apropiere clipoceau. Îmi amintisem de neonul din baie, dar tot nu vedeam legătura. O pisică tărcată coborâse grațioasă din coroana unui copac și dispăruse în întuneric.

Exact în clipa în care am vrut să închid geamul și să mă bag la loc în pat, am auzit un țipăt înfiorător, care mă făcuse să tresar de spaimă. Mieunatul se auzea din ce în ce mai tare și mai profund. Am auzit o bufnitură, ca și cum animalul ar fi fost aruncat la o oarecare distanță, dar urletul nu se potolise, ci luase amploare. Pielea mi se făcuse ca de găină și mâinile îmi tremurau în încercarea mea disperată de a trage fereastra.

Apoi sunetul se potolise.

M-am îndepărtat de pervaz și m-am apropiat de patul surorii mele, vrând să o trezesc. Părul blond-argintiu al lui Sarah se răsfrase pe toate perna, chipul ei fiind parțial ascuns de pătura cu care era învelită. Deși venise vara și aerul era sufocant, ea continua să se învelească și să poarte șosete, de parcă am fi locuit la Polul Nord.

Sasha stătea întins pe covor, dormind netulburat. M-am ghemuit lângă el și mi-am trecut o mână prin

SFÂRȘIT FRAGMENTE CARTE

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN

Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: octombrie 2014. Apărut: 2014.

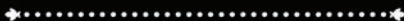
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, București, România.

Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

TRĂDĂRI. MINCIUNI. SECRETE.
NU POȚI SCĂPA DE TRECUT.

Legătura neobișnuită dintre Jack Harper, conducătorul Rephelimilor, și Desiree, a Treia Cheie a Havenului, îl îngrijorează pe Azazeal, care alege să o trimită pe Eliza Harper dincolo de Voal, pentru a testa încrederea dintre ei și a-și ajuta fratele să-și îndeplinească misiunea.

Coșmarurile lui Desiree au revenit, dar amintirile refuză să dispară. Atenția ei este distrasă de persoanele nou apărute în oraș, dar și de Umbre, ființe aflate la granița dintre Viață și Moarte, care o urmăresc în permanență șiucid fără milă.
Numărul Rephelimilor din Wolfcraft crește.

Însă cine spune adevărul și cine încearcă să o manipuleze?

CĂRȚILE • ARVEN

9 786068 530529 >

hergbenet.ro/cartile-arven